

Het Verborgen Graf

In dit verhaal volgen we Peter vermanen, een latere verzetsheld. Hij ligt plat op zijn buik en kijkt door de grassprietten heen hoe lange collones het bezette land overspoelen.

De letters Krupp ziet hij op vrijwel alles wat "wapen" heet. De haat tegen de bezetting maakt zich meester van hem en hij besluit dat hij in het verzet moet gaan om zich te weren tegen de vijand.

Zodra hij zijn dorp Haaksbergen binnen rijdt met zijn fiets is het eerste wat hij ziet een zwart hemd die de NSB krant staat aan te prijzen. Hij balt zijn vuisten zijn knokkels worden wit van krachtsinspanning maar hij beheerst zich.

Een paar dagen later ziet hij dat over zijn dorp een soort romneyloodsen die met drie motoren in de richting van de Nederlandse kust vliegen, vol met parachutisten.

Die gaan bij de Moerdijkbruggen de strijd aan met het verzwakte Nederlandse leger.

Alle mannen tussen 16 en 65 moeten zich melden voor de ARBEIDSEINSATZ aan de andere kant van de Duitse grens. "Werken voor de moffen dat doe ik niet dat doe ik nooit" en Peter besluit zich aan te sluiten bij de ondergrondse verzets beweging.

Hij doet er alles aan om de vijand te dwarsbomen en tegen elke prijs.

Dit door Samson Spin geschreven verhaal is opgedragen aan de uiterst jonge helden die de moed hadden "Nee" te zeggen tegen de grote overmacht van de Duitse bezetter.

Oorlog is niet leuk oorlog is het ergste wat mensen bedacht hebben.

Samson Spin; Dichter bij de oorlog komt je niet.

Het Verborgen Graf

Samson Spin

Colofon

Uitgeverij Faja Lobi
Copyright © 2018 Samson Spin
Eerste druk: juli 2018

Auteur: Samson Spin
Omslag: fabster
Binnenwerk: fabster

ISBN 9789492894014
NUR 689 – Oorlog en Vrede

Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1 EEN BIJZONDERE BUIT.....	7
2 EEN NIEUWE SCHUILPLAATS	15
3 EEN GRUWELIJKE STRAF.....	ERROR! BOOKMARK NOT DEFINED.
4 NERGENS VEILIG.....	ERROR! BOOKMARK NOT DEFINED.
5 ACTIE EN REACTIE	ERROR! BOOKMARK NOT DEFINED.
6 GEDURFDE ACTIES	ERROR! BOOKMARK NOT DEFINED.
7 HET EINDE VAN DE TUNNEL.....	ERROR! BOOKMARK NOT DEFINED.
8 ‘WAAR IS ONS KINDJE?’	ERROR! BOOKMARK NOT DEFINED.

1 Een bijzondere buit

De mannen liggen met zijn vieren op een rij te wachten op de dingen die komen gaan. Er moet een auto langskomen met een hooggeplaatste officier. Lang hoeven ze er niet op te wachten: de auto is op tijd. ‘Daar komt hij jongens! Schieten als ik het zeg en niet eerder.’

Tot grote schrik van de mannen stopt de auto vlak voor dat die in het schootsveld komt. ‘Wat gaat die lamstraal doen?’ vragen ze zich af. De officier stapt uit de zwarte Mercedes cabriolet, gaat bij een boom staan en maakt zijn lange zwarte leren jas open om tegen een boom te plassen.

‘Ik dacht even dat we verraden waren, maar gelukkig moet hij alleen maar plassen hoop ik.’

De officier stapt weer in de Mercedes, klopt de chauffeur op de schouder en de auto rijdt langzaam weg tot hij voor de plek komt waar de vier mannen op hem liggen te wachten.

‘Vuur!’ klinkt het opeens door het stille bos. Machinegeweren ratelen. Er klinkt een explosie van een handgranaat, die achterin de auto terecht komt. Precies naast de man die ze moesten hebben. De officier wordt vermalen door de vlakbij ontploffende granaat, die praktisch op zijn schoot ontploft. De auto vliegt in brand. De chauffeur springt eruit. Hij is zwaar gewond aan zijn rug en mist ook zijn rechterarm.

‘Die moeten we uit zijn lijden verlossen’, schreeuwt Tim, de leider van het viertal. Hij loopt op de stervende man af, die nog probeert zijn pistool te richten. Maar zijn arm wil niet meer omhoog en hij kijkt vertwijfeld naar de man die zijn leven gaat beëindigen. Het bloed druipt uit het gat waar zijn rechterarm gezeten heeft. Tim richt op het gezicht van de man. Als hij langs de loop van zijn pistool naar de man kijkt voelt hij geen enkele angst. Hij wacht rustig tot de korrel precies op het midden van zijn scheef staande pet gericht is, precies op het doodskopje dat duidelijk maakt dat de man van de Waffen SS is. Zodra de korrel en de pet met elkaar corresponderen haalt hij de trekker over. Een oranje vlam komt uit de loop van het vuurwapen. Het schot galmt door

het bos en de getroffen man stort naar de aarde. Hij valt op zijn gezicht, waar na de voltreffer nog maar weinig van heel is. Dan pas ziet Tim de grote verwondingen aan de rug van zijn slachtoffer.

De andere drie mannen komen nu ook uit de dekking en lopen naar de brandende Mercedes. 'Weer twee van die hufters minder,' zegt Klaas. 'We moeten kijken of ze die spullen in de koffer hebben, maar ik ben bang dat die granaat de boel vernield heeft. Kom, we gaan eens kijken.' De mannen lopen naar de auto die staat te roken maar nog niet brandt. Tim maakt de kofferbak open. Er liggen een automatisch geweer en een leren koffertje in. Tim grist het koffertje en het wapen weg en hij en Klaas maken dat ze wegkomen.

'Ik denk dat de missie geslaagd is jongens. Want dit koffertje gaat ons als het goed is een fortuin opleveren, niet aan geld maar aan informatie die we aan onze Engelse vrienden kunnen geven. Ik hoop dat dit niet voor niets was. Kom, we moeten hier vandaan! Voor je het weet wemelt het hier van de Duitsers.'

Als opgejaagde herten rennen de vier mannen door het bos, want de aanslag kan niet onopgemerkt gebleven zijn in het zo stille gebied op de dichtbeboste Veluwe. Na een half uur hollen door de bossen komen ze eindelijk bij het hol waar ze zich al gauw na het begin van de oorlog verstopt hebben. Nooit eerder hadden ze zo'n aanslag gepleegd op een hooggeplaatste Duitse officier. Tim heeft al die tijd de leiding gehad, met Klaas als tweede man. Piet en Maarten waren derde en vierde man. Kleine overvallen op distributiestations of op leveranciers van het Duitse leger deden ze vaker, maar een koffertje met belangrijke informatie... Dat zette zoden aan de dijk en deden ze niet uit eigen belang zoals hun vorige daden. En Duitsers vermoorden deden deze mannen van ganser harte. Ze hadden er zelfs plezier in.

Op respons van de vijand hoeven de mannen niet lang te wachten. Al snel scheert er een jager van vliegveld Deelen over het gebied, op zoek naar de daders. Als ze even een adempauze hebben vraagt Klaas: 'Wat is er zo belangrijk aan de inhoud van dat koffertje?' 'Ik weet het eerlijk niet,' antwoordt Tim, 'maar we zullen het spoedig weten. Zodra we in ons geheime verblijf zijn zullen we zien wat er in zit. Het zit op slot en ik zal gereedschap nodig hebben om het te openen. Kom, we moeten verder.'

Terwijl ze verder horen ze af en toe het jachtvliegtuig boven hen zoeken naar de aanslagplegers. Maarten en Piet hebben moeite hen bij te houden en af en toe moeten Klaas en Tim wachten tot ze weer bij hen zijn. Plotseling horen ze geratel boven hun hoofd. De piloot heeft ze kennelijk gezien. Maar dat is bijna onmogelijk: Het gebladerte is zo dicht dat de mannen eronder onzichtbaar zijn voor het vliegtuig. 'Het kan zijn dat het vliegtuig is uitgerust met een warmtezoeker, maar dat heeft hier weinig zin. Dan kan hij ook een hert of een wild zwijn in de kijker hebben. Hij kan ons onmogelijk zien,' zegt Tim geruststellend. Het geschiet is niet dichtbij maar wel beangstigend.

Na ongeveer drie kwartier rennen komt het viertal bij het geheime hol aan. De mannen doen het luik in de grond open en klimmen in hun eigen gebouwde bunker, diep in het hart van de Veluwe, ver van alle mensen vandaan. Als iedereen binnen is maakt Tim de stormlamp aan en probeert hij met een schroevendraaier het leren kleinood te openen. Langzaam gaat het mosterdkleurige koffertje open en zien de mannen de inhoud waar ze hun leven voor geriskeerd hebben. Hun ogen zijn gefixeerd op papieren die ze moesten stelen, maar er zit iets heel anders in de leren koffer. Hij is gevuld met tientallen kleine rode fluwelen zakjes. Als Tim zo'n zakje voorzichtig open maakt schrikt hij van wat hij te zien krijgt. Elk zakje bevat echt honderden diamanten in allerlei soorten.

'Dit is niet waar de Engelsen om vroegen lijkt mij,' is zijn commentaar. 'Ik denk dat we dit partijtje voor ons zelf

moeten houden. Netjes delen door vier, bedoel ik. Het lijkt mij het verstandigst als we het ergens verstoppem. Kijk, die oorlog gaat niet eeuwig duren en dan hebben we later wat achter de hand. We gaan het begraven op een plek die alleen wij weten en vertellen de opdrachtgever dat de koffer met de auto verbrand is. Wie is daar voor?’ vraagt Tim.

‘De buit blijft onder ons. Dat moeten we zweren nu.’ Alle vier steken de vingers in de lucht. ‘Dit mag nooit bekend worden, wat er ook gebeurt. Kom, ik weet een graf hier in het bos dat al vele jaren verlaten is. Daar verstoppem we dit. We spreken af dat we er alleen met ons viereen mogen komen, akkoord?’ De mannen trekken al drie jaar samen op als een klein legertje dat graag de Duitsers pest, maar nu maken ze het erger. Weer komt het vliegtuig over. Het scheert laag over de hut, maar kan hen niet zien. ‘Kom, we moeten hier zo snel mogelijk vanaf!’ dringt Tim aan. ‘Gaan jullie maar met zijn tweeën, dan blijven wij hier. We vertrouwen jullie,’ stellen Piet en Maarten voor.

Tim en Klaas aarzelen niet en rennen zo snel ze kunnen naar de plek waar het verborgen graf ligt. In een stikdonker stuk bos houden de mannen halt. ‘Kom, ik weet de plek waar het oude graf is. Er ligt een baron van Duitse komaf, dus die laten de Duitsers vast met rust,’ zegt Tim. Beide strijdmakkers lopen naar het graf toe. Er ligt een grauwe grijze steen waarop de datum 1723 nog zichtbaar is. De rest van het opschrift is bijna onleesbaar. Alleen het woord VON is nog goed leesbaar en dat duidt erop dat er een Duitser begraven ligt. Ze wrikken de grote grijze deksteen langzaam los en openen het graf, waar een heel oud opgedroogd lijk in ligt met fluwelen kleding, de sjerp nog over de borst van het droge geraamte heen gelegd. In de schedel zit een donker gat in het voorhoofdsbeen.

‘Nou, die is geen natuurlijke dood gestorven Klaas! Wat denk jij?’ ‘Nee, zeker niet mooi in het midden zou ik zo zeggen.’

Tim en Klaas leggen de koffer met inhoud onder het lijk, maar eerst nemen ze elk een zakje ‘voor eigen gebruik

mee’.

‘Niet over lullen hè, Klaas? Ze weten niet hoeveel het er zijn en beetje extra voor ons moet kunnen.’

‘Nee, natuurlijk niet. Bedankt hè! We houden het geheim voor altijd. Misschien moeten we onze groep wel verkleinen. Wat denk jij, Tim?’

‘Je bedoelt onze twee maten koud maken om de buit in tweeën te verdelen??’

‘Ja, dat bedoel ik. Maar je hoeft niet meteen te antwoorden hoor. Ik heb de tijd. Maar dit soort prijzen kun je maar het beste met zo weinig mogelijk anderen delen.’

Als ze even later bij de ondergrondse bunker terug komen doen ze net of er niets aan de hand is. Piet en Maarten zijn blij datt ze niet weten waar de buit verstopt ligt. Er wordt een pot met gekookte peren opengetrokken. De mannen eten met hun blote handen de peren, die heerlijk smaken. ‘Ik denk dat we hier een paar dagen weg moeten. Ik bedoel we moeten de groep even een paar dagen opsplitsen. Maarten, jij gaat met Piet mee en ik ga een paar dagen met Klaas weg als we het daar over eens zijn,’ stelt Tim voor. Die avond gaan ze laat slapen. Tim en Klaas houden om de beurt de wacht, want ze vertrouwen niemand.

Tegen de morgen komt Klaas naar boven gerend. ‘Wat is er aan de hand Klaas?’ vraagt Tim verbaasd. ‘Je zal het niet geloven, maar ze zijn allebei dood. De ene heeft de ander de strot doorgesneden en zelf is hij midden in zijn borst gestoken met een bajonet.’ Klaas’ handen zitten onder het bloed.

‘En nu zonder tegen mij te liegen: Heb jij die twee jongens vermoord omdat we de buit dan met minder hoeven te delen?’ reageert Tim.

‘Ik kon niet anders. Ze begonnen mij te ondervragen over jou en welk deel ze wel niet zouden hebben, dat soort dingen. Ik kon maar een ding doen: ze vermoorden.’

‘Je moet nooit meer tegen mij liegen. Ik blijf hier dus niet langer. We moeten hier weg. We laten de bunker instorten zodat het lijkt of zij samen de moorden op de Duitsers

gepleegd hebben.'

Tim en Klaas gaan samen de trap af om te zien of er sporen zijn die naar de twee overlevers wijzen, maar dat is niet het geval. Ze maken een vuur om de middelste steunpaal die het hele dak draagt en steken dat aan. Daarna vertrekken ze uit het donkerste deel van het Veluwse bos. Ze lopen naar het zuiden, in de richting van vliegveld Deelen. Net als ze onderweg zijn begint het te regenen.

'Gelukkig hebben we een ondergronds gewelf waar we de lijken hebben achtergelaten, maar ik zweer je: ik had het niet zo gedaan. Je hebt wel twee makkers vermoord die we nodig hadden om de oorlog in vrijheid door te komen,' begint Tim. 'Ja, dat klopt, maar ik voelde me bij die Maarten altijd een beetje bekeken.'

'Het is gebeurd, dus kunnen we er beter over zwijgen. Maar mijn vertrouwen in jou is gedaald. Straks snijdt jij mij ook de strot af als ik slaap en dan kun jij wel roepen "ik doe dat nooit!" Nou, ik weet niet of wij wel verder kunnen samen. Het vertrouwen in jou is weg en dat mag jij weten.'

Ze lopen verder. Tim vertrouwt het niet. De roofbuit is bij zo'n klein volume zo immens groot dat het bijna onmogelijk is om daar niet van in verleiding te komen. Voorzichtig trekt Tim de haan achteruit van het pistool dat hij in zijn jaszak heeft, terwijl Klaas het automatische pistool op zijn rug draagt en de bajonet heeft, de bajonet waarmee hij de twee anderen naar de andere wereld geholpen heeft: zijn vrienden die best mee mochten delen in de buit. Er was per slot van rekening meer dan genoeg voor alle vier.

De regen blijft vallen en het wordt natter en natter in het donkere bos richting het zuiden, richting het Duitse vliegveld Deelen. Opeens gebeurt het: Klaas staat plotseling voor zijn maat. Tim kijkt naar de punt van het vlijmscherpe moordwapen dat al eerder zijn diensten bewezen had.

'Ik wil de buit niet delen!' roept Klaas uit. 'Niet met die twee daar in de bunker en ook niet met jou. Ik wil met die buit het land uit zonder jou, zonder wie dan ook. Ik wil naar Portugal,

het neutrale Portugal.'

Tim had feilloos aangevoeld dat het hier op zou uitdraaien. Hij kijkt zijn maat dringend aan. 'Er is zat voor ons tweeën. Je gaat toch niet een ongewapende medestrijder vermoorden voor een beetje geld?? Je lijkt wel gek! Wees maar blij dat ik je vorige moorden heb goedgevonden anders was jij nu net zo dood als Piet en Maarten.'

De punt van de bajonet komt steeds dichterbij Tim's borst. Die doet een stap achteruit om het moordwapen te ontwijken en kijkt daarbij zijn vriend diep in de ogen. Die heeft maar voor één ding oog: het midden van Tim's borstkas, om die te doorboren en zo zijn vriend te vermoorden. Dat is het laatste wat Klaas ziet, want hij durfde niet te schieten uit angst dat de Duitsers het zouden horen. Tim daarentegen schiet twee keer iets schuin omhoog: één keer in de buik en de tweede keer iets hoger in de borst van zijn strijdmakker. Klaas probeert nog zijn mes in Tim's borst te steken, maar die ontwijkt hem en richt zijn pistool op het achterhoofd van Klaas, die op zijn buik naar adem ligt te happen en te wachten wat er gaat komen.

'Twee treffers, grote lafbek! Twee maal en mijn twee vrienden vermoord hè... Met dat zelfde mes. Ik wist dat jij dit ook bij mij zou doen!' sist Tim.

Klaas wil wat zeggen, maar zijn ogen staan groot en donker. Hij is al stervende. Tim wil niet wachten tot zijn voormalige vriend dood is en ook niet het risico lopen dat hij hem zal verraden aan de Duitsers of erger: aan de Sicherheitsdienst, de SD. Hij drukt het kleine handige wapen tegen Klaas' achterhoofd en haalt langzaam de trekker over tot hij druk van het wapen en het zachte geluid van de inslaande kogel hoort. Heel even twijfelt Tim of Klaas echt dood is, maar die ligt met zijn gezicht in de bladeren en naalden. Tim wil niet kijken wat er nog van zijn gezicht over is nadat hij van zo dichtbij is doodgeschoten. Schichtig kijkt hij in het rond, maar hij ziet in geen velden of wegen iemand. Hij besluit Klaas onder takken en bladeren zijn laatste rustplaats te maken.

De regen blijft maar vallen. Als Tim klaar is met het graf gaat hij alleen verder. Geen idee waar naartoe. Of de bunker na de brand ingestort is weet hij niet. Hij besluit door te lopen tot hij een hooiberg gevonden heeft waar hij de nacht door kan brengen. Net als hij onderweg is bedenkt hij dat Klaas ook zo'n rood fluwelen zakje bij zich draagt. Heel even wil hij teruggaan om het af te nemen, maar besluit dat toch niet te doen. Want als de Duitsers Klaas zo vinden denken ze vast dat dit de dader van de aanslag was die de buit ergens verstopt heeft maar niet meer kan zeggen waar. Dus loopt jij door tot hij aan de bosrand een boerderij ziet met daarachter een hooiberg waar hij ongezien in kan klimmen. Vrijwel meteen valt hij in een lange, diepe slaap.

2 Een nieuwe schuilplaats

Tim schrikt wakker als er een Kubelwagen het erf van de boerderij op rijdt. Hij verstopt zich diep in het hooi, want twee in grijs gestoken soldaten komen zijn kant uit. Tim trekt zijn kleine pistool uit zijn zak voor het geval dat de soldaten hem zouden bedreigen, want hij zal zich nooit zonder meer gevangen laten nemen. Hij graaft zich in in het zachte warme hooi. De soldaten lopen recht op de hooiberg af.

‘Ik ga even bovenin kijken of er zich nog onderduikers bevinden in deze hooiberg. Vorige maand lagen hier nog een stel Joden verstopt en ik kreeg een dikke premie,’ hoort Tim één van de soldaten zeggen. Het is een Nederlander in Duitse dienst. De soldaat stapt de hooiberg op en begint met zijn bajonet in het hooi te steken. Een paar keer scheert het scherpe mes vlak langs Tim, die amper zijn adem kan inhouden en bijna stikt van pure angst. Een kogel is pijnloos, maar een dolk of bajonet in je rug of je been lijkt hem geen pretje. Na vijf angstige minuten gaat de soldaat weer naar beneden.

‘Jammer, niets deze keer. Volgende keer beter. Die boer is dan wel lid van de Partij, maar zijn dochter niet en hij zwoer dat als zijn dochter naar Duitsland moest hij de boel tot de grond zou plat branden. En dat willen we niet want de boter en kaas van deze boerderij zijn werkelijk excellent volgens de veldweibel.’

De soldaat verlaat de hooiberg en maakt zijn bajonet los van het wapen. Met de andere soldaten loopt hij naar de auto als ze worden aangesproken door de boer:

‘He jongens, wat moet dat op mijn erf? Jullie weten dat ik dat niet wil hebben.’

‘Klopt, maar er was een overval gepleegd op een auto waar een heel hoge officier in zat. Het verzet heeft hem vermoord door een granaat achter in zijn auto te gooien. Ik hoorde dat het gehakt scheppen was voor de hospikken die de boel moesten opruimen.’

‘Och, wat erg van die man,’ zegt de boer. Er klinkt een